

Csengő körte, álmodó nép

Amikor egy körte öblös csobbanással belezuhant a vizes hordóba, Csepp éppen ablakot mosott. Aztamindenit – csúszott ki a száján, ahogy odanézett. Azon a fán még soha nem látott termést. Még egy árva kókadt virágot sem, így a gyümölcs ténye igencsak megzavarta. „Be kell szereznem egy ablaktáblát – különben a terméshullás kiüti az üveget.” Azzal folytatta az ablakmosást.

Szerette ezt csinálni. Nem gyakran, de szerette. Olyankor mindig mélyeket szippantott a vegyszer mesterséges illatából, és lassan, nagy műgonddal törölgetett, nehogy egy mosáscsík is meglátszódjon. De most igencsak piszkálta őt a körte. Sietett. Az utolsó törlésnél megcsillant az üveg, Csepp pedig megpillanthatta benne halvány önmagát. Elfordult, és kiment a hordóhoz.

A körtének már el kellett sülyednie, azonban Csepp nem látott a víz mélyén semmit. Mentében megpaskolta a fa törzsét: „Kellted neked az ablakba nőőd. Te kompótnövény.”

Napokkal később már alig emlékezett a potyagyümölcsre. Gondtalanul dolgoztatott a kerékpár-boltban, és hallgatta a rádiót:

„Régen volt már velem ilyen. Szinte úsztam a verejtékben, mégis reszkettem. Szörnyű rémálmom volt ám.”

Csepp ekkor jobban kezdett fülelni.

„... vagy mondhatnám úgy, másik világom? Nem, az túlzás lenne.”

„Miért? Simán. Párhuzamos univerzumok, van...”

„Nem. Határozottan nem.”

„Ne szakíts félbe! [nevetés] Tudod mit akartam mondani?”

Csepp nem akarta tudni, hirtelen rácsapott a rádió kikapcsológombjára. Nem értette a beszélgetést, azt az üres fecsegést, ez bosszantotta, ráadásul eszébe jutott a körte. Ekkor csilingelt az érkezőjelző szélcseggő.

– Szép napot – köszönt a vevő – mert különben cudar egy idő van.

– Igen, szépet. Zárva vagyunk – mondta zavartan Csepp.

– Akkor miért van nyitva?

Csepp az ajtónál termett, megfordította a táblácskát, és kitessékelte őt.

– Április bolondja... hehe!

– Na de kérem, most?! Csak egy macskaszemet akartam ebben a ködben...

– Láttam kettőt a fán, viszontlátásra – hadarta, aztán bezárta a boltot. Kis tétovázás után visszakapcsolta a rádiót; már csupán andalító jazz-zene szólt belőle.

Csepp nem tudta, mi tévő legyen, a kezét tördelte, és lelkiismeret-furdalás kezdte gyötörni. Szegény vendég, hova tévedt... – rágódott magában, miközben a telefon után nyúlt. Régen beszélt már P. Zs. -vel, egyik volt osztálytársával. Ő mindig szomorú volt, titokban sokat sírt, minden apró háttérre aggodalommal válaszolt. Esetleg segíthet.

Kicsöngött. P. Zs. a második tárcsázásnál vette fel a kagylót. Nem szólt bele egyikük sem.

Csepp újabban furcsán maga alatt volt, lézengett ide-oda. Végül beszélt vele P. Zs., sőt, elhívta magához, mondván, hogy személyesen *könnyebben* beszél, és szeretné gyakorolni a pszichológiát, persze, ha nem gond. „Ugyan, mit árthat a kísértet-kísérlet.” Ez a mondat meglepte, a mindig bol-dog Cseppet régebben hidegen hagyták az elvont dolgok. Ő soha nem ábrándozott semmiről. Ha néha meséltek neki valami megfoghatatlan álmról, bólogatott, de nem értette.

– Ki fog égni a villany – jegyezte meg óvatosan Csepp.

– Nem fog – legyintett P. Zs.

– Villózik.

– Szándékosan. Ettől hunyorgok, a pislogás visszatartja a könnyeimet. Rossz a szemem. Hozzak teát? Mindjárt jövök.

Csepp elmosolyodott. Arra gondolt, P. Zs. olyan, akár egy felhő, egy végtelen felleg, amely a világ fájdalmait magába gyűjti, egyre szürkül, s halkan csepegteti esőjét. Vajon hogyan került ehhez a felhőhöz? Talán az ég felé haladna? Igen, pislákolnak hozzá a csillagok, milyen kedvesek, követni őket, követni...

Cseppet a villanykörte rántotta vissza a földre. A kezében már egy bögrét tartott. A tea tükrében meglátta halvány önmagát.

A P. Zs. -vel való találkozás bár rövid volt, mély nyomot hagyott szórakozott, zavart, megmagyarázhatatlan lelkében. A boltot – nem hivatkozva semmire, határozatlan időre bezárta. Csupán a szélcsengőt akasztotta le az ajtó fölül, hogy valami emlékeztesse rá, egyszer muszáj visszamennie.

Szabadidejében igyekezett kivenni a fejéből az égi körtét, vajmi kevés sikerrel: egyre nyomasztotta, és erősödött a félelme, hamarosan megbolondul. Elterelő mozzanatként elment a könyvtárba, mert megnőtt a képzelőerő iránti vágya. P. Zs. kérdezte tőle, mit szokott álmodni? Az sokat elárulhatna róla. Csepp azonban ismét nem értette a kérdést. Ellenben műveletlennek kezdte érezni magát, így elhatározta, megkeresi az írást, amelyből annyian s annyit idéznek.

– Fáradt könyvet keresek – sandított a közeledő könyvtárosra.

– Igen? Pihentek vannak amott és ott, ha arra céloz.

– Nem, nem. Fáradtat keresek.

A könyvtáros kedvesen-szánakozva vigyorgott.

– Álmosat, ugye?

Csepp alig észrevehetően megremegett.

– Olyat.

– Itt nézzen körbe.

Igényes borítójú kötetek sorakoztak a polcon. Csepp egy darabig pizsmogott mellettük, olvasgatta a könyvgerinceket, majd üres kézzel távozott. Útban hazafelé megakadt a tekintete a gyógyszertár hirdetőtábláján. „Álompor a lámpaoltó manótól – álomáron altató.” Most sem értette a jelentést. Mély levegőt vett tehát, és ment tovább a keskeny járdán, el a zsibongó piac előtt, süketen és némán, mereven előre nézve, egyre szaporázva lépteit.

– Ne haragudjon, kérem – tartotta fel egy szórólapos hittérítő. – Ön ismeri a tanokat?

– Elnézést, sietek.

– Vegye el, kérem – nyújtott egy papírt. – Áldást az áldatlanoknak, elmélkedjen, s hitünk szerint álmaink valóra válhatnak a para....

– Körte... köszönöm – intett Csepp, csak hagyják már békén, hagyják nyugodtan megőrizni.

A kapuban vette észre, hogy P. Zs. utána lohol.

– Láttalak a patikából – lihegte. – Rövidre fogom, csak egy perc kimenőt kaptam. Azt hiszem, rájöttem mi gyötör téged. Álmatlanság!

– Jól alszom. Mélyen – értetlenkedett Csepp.

P. Zs. megrázta a fejét.

– Holnap gyere el a patikába. Most megyek.

Csepp elfordította a kulcsot a zárban, és maga sem tudta miért osont, de osont; a fához. Felmászott rá. Ült a gyér lombban, mint egy kuksoló madár, nem gondolt semmire, csak hallgatta a csilingelő szélcsengőt.

Másnap délután zárásra ért a gyógyszertárba. Az egyetlen foszló székben ülve kivárta sorát, még a sok elkésett gyógyszerre vágyó beteg vagy annak látszó, esetleg egészséges ember távozott, s a pulthoz lépett. Nem mondott semmit.

– Valamit láttál éjszaka? – kérdezte óvatosan P. Zs.

– A holdat? – Csepp kételkedve nézett rá.

– Míg aludtál, láttál valamit?

– A szemhéjamat...?

– Szóval nem – csüggedt el P. Zs. – Mondd csak – tétovázott, de aztán kibökte: – Szoktál álmodni?

Csepp szemébe könnyek gyűltek, már megint nem értette. Igyekezett leplezni ezt, az erős patikaszagra panaszkodott. P. Zs. tapintatosan elfordult, a polcon kezdett matatni a dobozok és üvegek között.

– Ha alszunk, álmodunk. Szépet vagy kevésbé jót, de mindegy, mert reggel úgyis felébredünk, s talán nem emlékszünk rá...

Csepp gondolkodott, szemét összeszorítva hallgatott. Nem figyelt P. Zs.-re

– ... néha zavaros, néha egészen valóságos. Vannak olyanok, akik ébren szintén képesek álmodozni. Képzelegnek, ábrándoznak. Egy kissé más, mintha alva tennék... – P. Zs. szavaitól meghatottan megfordult. Csepp már nem volt ott.

Nemes egyszerűséggel hazament, felmászott az akármilyen fára, amelyről egyszer lehullott egy körte, és akkor ő balga megrettent a felsőbb, érthetetlen erőktől. Hiszen manapság bármi megtörténhet, egy váratlan körte az égből igazán fel sem tűnik a nagy zűrzavarban. Lehet, hogy egy kihívásokkal teli életre vágyó, elszántan röpdülő madár ejtette el véletlenül a jövőjét jelentő gyümölcsöt a levegőből, mert gyöngé karmai nem bírtak a nagy eszméssel. Szegény madár!

És másoknál azok az éjszakai álmok... és álom a vágy, álom az ima, álom a cél meg a képzelet és a napösszegezés... Rémes életük lehet.

Csepp egy ágba kapaszkodva állt a fán, érezte, ahogy a szél fújdogálja a haját, hallgatta a csilingelő szélcsengőt. Rájött, micsoda az álom: társadalmi berendezkedés. Ettől megnyugodott, s elröhögte magát.